

Ze sborových akcí

Po	8. 9.	16:00	schůzka křesťanské služby
Po	8. 9.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	11. 9.	19:00	schůze staršovstva
Ne	14. 9.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Po	15. 9.	19:00	schůzka mládeže
Út	16. 9.	14:30	setkání starších
Čt	18. 9.	19:30	třicátníci s Mirkem Čaškem (Příběh Ježíše Krista v beletrii a co na to křesťané)
Ne	21. 9.	9:30	bohoslužby s vysluhováním VP (Ester Čašková) rodinná neděle s koncertem Johnyho oveček a potáborovým setkáním dětí
Út	23. 9.	14:30	setkání starších
St	24. 9.	10:00	pohádka pro děti: Tučňákův výlet (hraje divadlo Krab)
Ne	28. 9.	9:30	bohoslužby se křtem (Ester Čašková)
Út	30. 9.	14:30	setkání starších
St	1. 10.	19:00	první biblická hodina

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Izrael – zápasí Bůh	2
O sborech a dětech s Lucií Slámovou	4
Sborový výlet Nedělní školy	6
Tábor v Orlovech	10
ROZHOVORY O BIBLI – NAD BIBLÍ – S BIBLÍ	11

Izrael – zápasí Bůh

Kázání Petra Slámy na Vinohradech 20.7.2008

Čtení: Gn 32, 23–33, J 9,1–39

Text: Jk 4,4b–7

Dva biblické příběhy pro dnešní neděli představují protiklad, v jednom dojde ke zranění, ve druhém k uzdravení, jeden se stal v noci, druhý ve dne. V obou jde o to, že se člověk na cestě potká s něčím nebo s někým, něco nebo někdo ho přeměruje, vyhodí ze sedla, uzdraví nebo naopak zraní. A člověk se ptá, jestli je to od dobrého, nebo od zlého. A ještě důležitější než teoretická odpověď je, jak se s tím, co ho potkalo, vypořádá. My všichni jsme jako ten slepý, který byl uzdraven. Jako Slované si čteme v příbězích lidu Izraele, čteme si v nich a rozeznáváme v nich mapu svého vlastního života.

Jákobův zápas u potoka Jábok je příběh temný, udál se v noci. Ani po rozednění není úplně jasné, co se to tam u potoka v dnešním Jordánsku vlastně stalo. Příběh obsahuje slovní hříčku: Jákob a Jábok, to jsou jen přehozená dvě poslední písmenka. O jméno zde půjde. S kým že to nad ránem Jákob zápasí, kdo se mu to stal protivníkem?

Tam u Jáboku se pomalu završuje Jákobova cesta. Má se po letech služby u Lá-bana setkat se svým bratrem Ezauem. Ví, že s ním má Ezau nevyřízené účty, ví, že Ezau je v právu. Když před ním před čtrnácti lety prchal, měl noční setkání s Bohem: měl sen o žebříku, po kterém vystupují a sestupují nebeští andělé. Pán Bůh mu tehdy, mladému a vyplašenému běženci, zaslíbil svou ochranu a blízkost. Nyní se vrací zralý muž, bohatý na syny i na stáda. Tenhle zápas ale musí navzdory všemu, čeho se již domohl a s čím se ztotožnil, vybojovat sám. Všechna jeho přízviska a tituly jdou stranou, zůstaly spolu s ženami, dětmi a stády na druhé straně potoka. Neznámý si na Jákoba počíhal v noci, na mladšího syna Izákova, který byl máminým mazlíčkem a lstí potom uloupil prvorozenství, který se uchytil u příbuzného Lá-bana a zapletl se do sta a jedné rodinných šarvátek (vzhledem k tehdejší polygamii navíc vynásobených čtyřmi – nebo alespoň dvěma), na tohoto Jákoba si neznámý muž – snad prý jakýsi říční démon, v našich zeměpisných šířkách prostě vodník, ale možná mnohem spíš Jákobova ztělesněná minulost, všechny jeho podvody, kterými si v životě pomohl, neboť i to jméno Jákob se dá přeložit jako „křivák“ – tento kdosi si na Jákoba počíhal, když byl sám.

Nastal nelitostný a mlčenlivý boj, nejen několik ran, ale vyčerpávající zápas. Nevíme, ani Jákob neví, kdo to útočí. Dostává rány, ale brání se. Nevzdává se, nenastavuje druhou tvář (protože na to je čas, když protivníka znám a mohu se s ním doopravdy setkat). Tady je něco, co míří na základ jeho osobnosti, něco, čemu se musí postavit. Bandita, zloděj, násilník nebo démon, či jen přízrak jeho vlastní temné stránky – důležité je, že Jákob se nevzdává. Jákob není v klidu, neodevzdal se osudu, nepomáhá si v této chvíli jen zdánlivě zbožným „Hospodin dal, Hospodin vzal, jméno Hospodinovu budiž pochváleno.“ Neboť je „čas boje i čas pokoje.“ (Kaz 3) Jákob po-

Námořník šplhá na vysokou síť

Stromolezec se učí „prusíkovat“

ROZHOVORY O BIBLI – NAD BIBLÍ – S BIBLÍ

Pozvání na biblické hodiny

Zející propast času, jež nás dělí od doby, kdy Bible vznikala, všechný vývoj kultury a změny v lidském vnímání skutečnosti kladou otázku, zda její texty nám ještě mohou předat nějaké důležité poselství – a jaké. Budeme se pokoušet hledat na tuto otázku odpověď a budeme se o to pokoušet společným rozhovorem všech účastníků.

Rozhovory povedou prof. ThDr. Pavel Filipi z Evangelické teologické fakulty

Univerzity Karlovy a Mgr. Ester Čašková, evangelická farářka v Praze 2 – Vinohradech.

Počínaje 1. říjnem se budou konat každou středu od 19 do 20 hodin ve sborové místnosti evangelické církve, Praha 2, Korunní 60, 1.p.

Srdečně vítání jsou všichni zájemci o porozumění Bibli, ať jsou nebo nejsou členy některé křesťanské církve.

Tábor v Orlovech

V druhé polovině srpna jsme s dětmi a jejich rodiči prožili nádherný týden uprostřed Kežlických lesů nedaleko Humpolce. Místo je pro táboření jako stvořené. Orlovskou hájovnu si vybral pro letní tábory už zakladatel Junáka Antonín Benjamin Svojsík na počátku minulého století.

Táborových her se účastnilo 27 dětí od nejmenších 2–letých až po 15–leté studenty. Mezi aktivní táborníky jsme tentokrát zařadili i některé maminky a tatínka. Her bylo mnoho, od dovednostních, stavebních, kupeckých, až po různé formy honiček. Menší děti měly trochu problém vše pochopit a plně se do táborových her zapojit. O to více se zapojovali dospělí táborníci, kterým dětské hry působily nemalou únavu.

Při velké snídani (ranní pobožnosti)

Spanilý rytíř podává růži vznešené dámě

nám paní farářka vyprávěla starozákonní příběhy Samuele, Saula a Davida.

I letos jsme museli šetřit vodu, přestože bylo deštivé léto. Asi by nebylo od věci, kdyby správce tábořiště nechal před příští sezónou prohloubit nedostatečnou studnu.

Nakažlivá letní chřipka si vybrala několik málo obětí mezi dětmi i vedoucími.

Pro děti byl tábor novou zkušeností života mimo město bez některých civilizačních vymožeností, např. splachovacího záchodu. Táborníci si vyzkoušeli mnohé méně běžné dovednosti, jako bruslení na louce, či přechod bažiny, které obohatily jejich duševní i tělesnou zdatnost.

Více se o táboře dozvíme o rodinné neděli 21. 9. po koncertu Johnnyho oveček.

Jan Mach

Oběd na hradě Lipnici

znal, že pro něj nastal čas boje. I v našich životech jsou etapy, kterými neprojdeme jinak než bojem. Ten může mít mnoho podob, ale vždy v něm půjde o to, neuhnout, postavit se a odolat tlaku. Tyhle situace myslím ani není třeba dvakrát vyhledávat. A rozhodně si je dopředu nenaplánujeme. Uhodí na nás tam, kde jsme sami, kde si neseme nevyřízené dluhy z minula, uhodí jako nemoc nebo neštěstí, velmi často tam, kde jsme to nečekali. Uhodí na nás jako něco zlého. A jde o to, tomu zlému se nevzdát.

Jákob se rve a nepřítel stupňuje svůj tlak. Podobá se démonu tím, že musí zmizet před rozbřeskem. Náhle prosí. A v tu chvíli zraněný, ale neskloněný Jákob vyřkne nejpřekvapivější – a vlastně v příběhu svou vůbec první – větu: „Nepustím tě, leda bys mi požehnal.“

Nejde o to si za každou cenu zachránit kožich. Jákob ten zápas nevyhledával, ale teď už je v něm, už v něm pozbyl své zdraví – a tak z něj jen tak beze všeho neuteče. Nechce rychle zpátky ztracený mír. Jákob chce požehnání.

Jistě, dává to smysl v celku Jákobova příběhu. Kvůli požehnání, které neférově vyloudil na svém otci, musel odejít z domu. Pán Bůh mu požehnání opakovaně zaslíboval, ujišťoval ho svým požehnáním. Množství stád i dětí bylo projevem požehnání. Požehnání dostal od svého otce zadarmo. Ale stejně sám tušil, že něco ještě zbývá, něco ještě nebylo probojováno. Teď v nočním zápase vyslovil něco, co jistě sám do té doby netušil.

Požehnání jako možnost, jak proměnit bolest a mizérii svého života. Zde nás Jákob uvádí do jedné ze zcela základních pravdy Písma svatého, pravdy o tom, jak je tomu se zlem ve světě a jak se k němu máme stavět. Vysvětlení našeho příběhu není teoretickým rozborem, mnohé otázky zůstávají. Nerozhodneme, kdo byl tajemný útočník od jábockého brodu. Zaútočil a chtěl zničit vyvoleného Božího, Jákoba. Tak jako jinde v Bibli Boží sluha satan útočí na Joba. Tak jako nemoci a různá trápení útočí i na nás a na naše blízké. Ačkoli jako Židé i křesťané vyznáváme, že náš Pán je mocný, přece jen se nedá bez dalšího říci, že by jako velký dispečer posílal nemoci a katastrofy. Ty opakovaně přicházejí, jsou zde, ale jejich vztah k Hospodinu, našemu Bohu, není přímočarý, jako že by byly projevem jeho vůle. V Jóbovi je to dvořan nebeského dvora satan, kdo Pána Boha vyhecovává k sázce o to, kolik. V dnešním příběhu je to onen tajemný „muž“, s nímž Jákob zápasil. V Bibli se Boží svědkové před utrpením, které na ně přišlo, pokorně nesklánějí, nýbrž s ním v první řadě – a jak jsme viděli na Jákobovi – sveřepě a dlouho bojují.

A pak je zde to požehnání, kterým Jákob podmiňuje to, že svého protivníka propustí. Nejen že se utrpení nepoddal, ještě z něj vytříská požehnání. To je krok stejně důležitý jako to, že se nepoddal, že zápasil. Kdyby totiž jenom zápasil, jen kladl odpor, skončí jako unavený, tragický hrdina. Jákob má ale nejen kuráž svalů a pěstí, má také kuráž víry, která je Bohem danou silou přetvářet věci kolem sebe, dávat jim nový smysl, ten smysl z nich ždímat, dožadovat se smyslu od Pána Boha pro věci, které by jinak vypadaly nesmyslně.

A zde je přímá spojnice s evangelijním příběhem z Janova evangelia. I tam bylo na počátku zlo, slepota onoho člověka. A učedníci, teoretizující jak už studenti bývají,

řeší otázku, proč se dotyčný narodil slepý: „Proč, z jaké příčiny.“ Učedníci se ptají dozadu, po tom, co vedlo k současnému stavu. Pán Ježíš jejich otázku přeměrovává dopředu. Učedníky učí podívat se na věci z hlediska jejich smyslu, účelu. „Proč, pro co, k jakému účelu zde jsou.“ Samozřejmě nám to u mnoha katastrof dnešní doby nedává dispens od rozumné rozvahy, co k nim vedlo a co je třeba udělat, aby se to příště neopakovalo. Ale lekcí příběhu z Janova evangelia je i přesto Ježíšova odpověď učedníkům, že utrpení není pobídkou našim úvahám, kdo za to mohl, ale naší vynalézavosti, jak ho umenšit. Když kolem nás a při nás utrpení uhodí, máme mu v první řadě tak jako praotec Jákob čelit, nepoddávat se mu. V druhé řadě pak máme hledět dobýt z něj pozeňání, přetvořit jej v něco, co svým dobrodiním možná ještě předčí stav před atakem zla. Je to vlastně neuvěřitelná výsada, k čemu nás zde Písmo vybízí, protože pokud takto jako Jákob zápasíme, smíme po boku samotnému Pánu Bohu přetvářet demony kolem sebe v síly jeho království. Je to výsada překvapivá tím, že se jí dostává právě nám, starým Jákobům, křivákům, kteří by si sami od sebe na nic takového nepomysleli. Ale když se do toho zápasu dáme, dostáváme najednou nové jméno, jméno Izrael, jméno, které znamená zápasil s Bohem, „ten, který si troufl do boje s Bohem“, ale které současně znamená „ten, za něhož Bůh dokončí jeho zápas.“ Toto jméno, Izrael, zápasí Bůh, smíme nést všichni jako své vlastní za svým křestním jménem.

O sborech a dětech s Lucií Slámovou

Červnový výlet nedělní školy do Brandýsa nad Labem – Staré Boleslavi, o němž se dočteme v tomto čísle, byl podnětem k minirozhovoru s Luckou Slámovou o tom, jak se jejich rodině v novém sboru daří, a také o nedělní škole.

Lucko, v našem sboru jste strávili pár let, částečně jako farářská dvojice, částečně jako členové sboru, kteří zde začali vychovávat první dítě. Jak na tyto životní etapy vzpomínáš?

Na Vinohrady jsem přišla, ještě když jsme s Petrem chodili. Po vikariátu tam začínal jako druhý farář vedle Mirka Duse. Nevyrostla jsem v církvi, a tak mi tehdy nepřipadalo nijak důležité zakotvit v nějakém sboru. Chodila jsem k Martinovi ve zdi a občas k Salvátoru a někdy do Vršovic. Nikam pravidelně. Petrovi se tohle nelíbilo. Chtěl,

abych chodila na vinohradské bohoslužby a zapojovala se ve sboru. Se sborem jsem se nejdříve setkávala na pondělní mládeži: s Olgou, Majdou, Štěpánem Mandlerovými, Lenkou Dobrovolnou, Eliškou Javůrkovou, Klárou Krupičkovou, Evou Zamazalovou, Honzou Zahradníčkem a dalšími. Bylo to vždycky hodně veselé, hutné a přátelské. Kolem prázdnin jsme několikrát vyjeli kousek za Prahu a tam buřtovali, nocovali a výletili. Kromě mládeže Petr stál o to, abych s ním chodila na sborové návštěvy. Nebyli jsme tehdy ještě svoji, takže pana faráře nedoprovázela paní farářová, ale slečna Lu-

Takřka na v cíli ve Staré Boleslavi

Potlesk pro improvizující děti

pohostinství, směřovali jsme své kroky tentokrát do privátního shromaždiště – na zahradu Slámových, kde nám Lucie nabídla výborný koláč a děti přestrojené za všelijaké postavy nás obohatily poněkud dadaistickým představením.

Závěrečné **7. zastavení** však završilo naše putování a už nám zbývala jen cesta domů, z níž již dojmy nechávám k doplnění ostatním účastníkům výletu, neb jsem patřila k těm již dosti uondaným. Svou reportáž považuji v této chvíli za

skončenou, přesto snad můžeme v celkové bilanci provolat sborovým hlasem: „Bóleslav, Bóleslav, překrásné město, neplač holka, nenaříkej. . . . .“

P.S. Případné doplňky a korekce přijímám a výše napsané považuji pouze za subjektivní obraz zmíněných událostí (ono ostatně v současné vědě je Descartesovo paradigma subjektu a objektů dávno překonané!).

Helena Wernischová

Koupel v Labi

cie, a to vždycky vzbudilo velkou zvědavost našich hostitelů. Byly to většinou návštěvy u lidí starších. Velkou průvodkyní nám byla Marta Kadlecová. Často návštěvy domluvila a věděla, koho potěší. Přes Martu jsme poznali spoustu lidí. Teprve po svatbě jsem začala poznávat ty, kterým se v církvi říká „střední generace“. Snad to bylo hledání nového faráře, co přivedlo lidi různého věku do dělného přátelství. Zejména na křesťanské službě to bylo vidět. Když se narodila Marta, hledala jsem v kočárkách vrstevníky pro budoucí nedělní školu a tábory. Miminek bylo dost.

Nyní jste v Brandýse nad Labem, v menším sboru. Je nějaký zásadní rozdíl mezi pražským a mimopražským sborem, v němž teď žijete?

Brandýský sbor je ve srovnání s Vinohrady mnohem menší. Od začátku je pro nás ostrůvkem v novém městě, našli jsme tam první přátele a dostali mnoho rad a pomoci. Máme gotický kostelík sv.

Petra, v zimě sborový sál. Jen nás mrzelo, že tu Marta nemá žádné vrstevníky a měli jsme starost, jestli tam bude chodit ráda. Ukázalo se, že zbytečně. Její první kamarádkou se stala paní Marcelka, babička dvou kluků, která pravidelně přivádí na bohoslužby tři obyvatelky ústavu pro mentálně postižené. Ty patří nerozlučně k našemu společenství. Příchod pana faráře na bohoslužby Marta jako zatím nejmladší členka sboru zahajuje trojitým zvoněním na středověký zvonec. Pravidelně pak odchází s trojicí učitelek, sester středoškolaček na nedělní školu. Je to nepoměř? Je. Ale podle jejich mámy jsou holky raději, když mají úkol – hodně se prý přitom samy naučí. Při čaji a buchtíčkách pak sedíme v jednom velkém kruhu kolem stolu a není to nepodobné vinohradskému času po bohoslužbách. Malá a velcí dohromady a není důležité, že nejsme vrstevníci.

Jako maminka malých dětí asi řešíš jejich křesťanskou výchovu. Jak v tom vnímáš roli nedělní školy a vůbec sborového společenství?

Kostel, nedělní a náboženství byly pro Martu na Vinohradech nejdůležitější skutečnosti. Ve školce se chlubívala maminkám v šatně, že ona teď půjde na „nábožko“. Když se jí ptaly, co že to je, tak odpovídala: „to je takový kroužek v kostele“. I pro mě samotnou byly vždy po delší dovolené teprve nedělní bohoslužby předěl, že už jsme zpátky doma. Párkrát už mě napadlo, že všechna školní zařízení, volnočasové kroužky, tábory, nemocnice. . . všude se děti potkávají jen se svými vrstevníky. Kromě prázdnin u babičky a dědečka tak vlastně nikdy nemají možnost skutečně pobýt s někým, kdo je od nich věkem tak jinde. Sbor je výborná zkušenost, která tohle jinak běžné dě-

lení naprosto překračuje. Děti a dospělí spojuje jedinečné spiklenectví víry, které možná bude hodně důležité pro školní Martu, která se po naší Americe občas

překvapeně vyrovnávala se skutečností, že být křesťankou není až tak módní a vůbec ne většinová věc.

Ptala se Jana Šarounová

Sborový výlet Nedělní školy

Na lávce přes Labe u Lázní Toušeň

Naše výprava v neděli 22. června, která začala úspěšným srazem na I.P.Pavlova, mohla skončit hned **1. zastavením**, a to prohlídkou čerstvě otevřené stanice Metra C Letňany. Ani Filipův sprint totiž nezastavil autobus ujíždějící námi žádaným směrem, za Slámovými do Staré Boleslavi. Liduprázdná nástupiště na rozlehlé pláni, kterou oživil jen hopkající ušák, zprvu neskýtala vel-

kou naději, že jakýkoliv další vůz pojedou dříve než v pondělí.

Zatímco větší děti vyzkoušely, jak se lze klouzat na blyštivých koulích vestibulu stanice, Zdeně se podařilo zvednout nám dospělým náladu zjištěním, že je přece jen ještě nějaký autobus ohlášen a čekání by nemělo přesáhnout půl hodiny, tedy ještě středoevropské poměry.

2.zastavení a rozhlédnutí na staro-

boleslavském náměstí bylo krátké, neboť rada dalšího spolujezdce a známého nás nasměrovala přímo do historického jádra města, kam jsme pelášili po velmi staré dlažbě ke kostelu, abychom stihli alespoň část bohoslužeb. Zde jsme se do **třetice** zorientovali a zjistili, že milí lidé stojící před kostelem – se slavnou historií svatováclavskou, jsou místní katolíci, kteří již mají po mši a druží se. Tentokrát mezi nimi nalezla kamarádku Zuzka a od ní jsme hned věděli, že cíl naší cesty – starobratrský kostelík (současné sídlo sboru ČCE) je nablízku. Jeho otevřenými dveřmi jsme vešli doprostřed svatebního kázání br. faráře J. Kašpera. Zatímco děti pobíhali kolem kostela a porážely hradby Jericha (kostelík vydržel), my dospělí jsme se spojili s místními, abychom prosili o požehnání mladým manželům, kteří svůj již trvajícím svazek chtěli zpečetit slibem nové smlouvy. Kostelíček nám poskytoval nejen nedělní duchovní potravu, ale též zrakové požitky z prastarých zdí, (které zažily již shromáždění Bratří v 15.stol.) a blahodárný chládek.

4.mezisborové zastavení jsme naplnili (a snad nenarušili) společným zpěvem nás vinohradských (zvuk z Petrovy kytary nás zpěváky poněkud předbíhal) a tradiční kávou v příjemných prostorách místní nově zbudované fary. Někteří z nás též před kostelem vyslechli krátký historický exkurz o místních církevních památkách a lehce nostalgický příběh o vlnících se kadeřích paní kněžny Žofie Chotkové, které mohl celých dlouhých 6 minut zkoprněle sledovat malý chlapec – syn místního truhláře a budoucí otec vypravěčky. Tato vzpomínka se pak stala pokladem rodiny předávaným dalším generacím. (Poznámka pro vyhraněné vlastence: Habsburky mají v Bran-

dýse – Staré Boleslavi stále v úctě!)

Ze sboru vyrazila naše výprava posílená o rodinu Machovu k motoráčku směr Lázně Toušeň, a než jsme se stačili rozkoukat, zavelel Petr k výstupu. Vyrazili jsme za kočárkem s Haničkou, který uvezl nejen ji, nýbrž i její sádku a chrástí na slíbený táborák. Po rozpálené cestě podél Labe jsme přešli most k tábořišti a kromě veselých řečí se mohli i občas povzdělat o flóře a fauně v okolí (Zdena nás zasvěcovala do přesných názvů okolo rostoucích květin a létajících ptáků a také později prorokovala Slámovic hrušni, že jí čeká celopal, jinak se té virózy opravdu nezbaví!).

5.zastavení – u táboráku – jsme **PŘEŽILI** ve zdraví, k úplné spokojenosti nám chyběly jen silné uzbecké kožichy a horký zelený čaj, takto lze podle východních mýtů a legend poměrně dobře uchovat **VLASTNÍ** tělesnou teplotu. Příště to zkusíme, abychom těch dvacet stupňů navíc (ne zcela exaktně zjištěná – tedy hypotetická teplota požívaných buřtů i nás samotných toho dne, tedy 22.června r. 2008 mezi 13 a 15hodinou letního času) srazili!

Děti se vyřádily a ochladily v řece – Petr jim vybral Labe, příště mohou zkusit blízkou Jizeru. Putování po poušti jsme měli přece jen kratší než Mojžíš, ale dost dlouhé na to, abychom o něm mohli alespoň popřemýšlet – vydali jsme se tentokrát podél Jizery směr Káraný, odkud vytéká voda nejen pro nás, ale též pro další žíznivé Pražany. Naše předposlední – **6. zastavení** skýtalo moky pěnivé i chladivé, a tak byla naše putováním vyschlá hrdla zase občerstvena a ve stínu stromů jsme mohli přejít v rozhovorech i k závažnějším tématům, např. ekologickým. Povstavše a opustivše pohostinné